

opusdei.org

Mesajul Sfântului Părinte pentru Postul Mare 2015

Pentru a depăși indiferența și
pretențiile noastre de
atotputernicie, aș vrea să cer
tuturor să trăiască acest timp al
Postului Mare ca un parcurs de
formare a inimii

17.02.2015

MESAJUL SFÂNTULUI PĂRINTE

PENTRU POSTUL MARE 2015

Întăriți-vă inimile (Iac 5, 8)

Iubiți frați și surori,

Postul Mare este un timp de reînnoire pentru Biserică, pentru comunități și pentru fiecare credincios. Însă este mai ales un "timp de har" (2Cor 6,2). Dumnezeu nu ne cere nimic ce nu ne-a dăruit mai înainte: "Noi iubim pentru că el ne-a iubit mai întâi" (1In 4,19). El nu este indiferent față de noi. Fiecare dintre noi este îndrăgit de El, ne cunoaște pe nume, ne îngrijește și ne caută atunci când îl părăsim. Fiecare dintre noi îl interesează; iubirea sa îl împiedică să fie indiferent față de ceea ce ni se întâmplă. Însă se întâmplă ca atunci când noi ne simțim bine și ne simțim comozi, cu siguranță uităm de ceilalți (lucru pe care Dumnezeu Tatăl nu-l face niciodată), nu ne interesează problemele lor, suferințele lor și nedreptățile pe care le îndură... atunci inima noastră cade în indiferență: în timp ce eu mă simt

relativ bine și comod, uit de cei care nu se simt bine. Această atitudine egoistă, de indiferență, a căpătat astăzi o dimensiune mondială, până acolo încât putem vorbi despre o globalizare a indiferenței. Este vorba despre o problemă pe care noi, creștinii, trebuie s-o înfruntăm.

Atunci când poporul lui Dumnezeu se convertește la iubirea sa, găsește răspunsurile la acele întrebări pe care le pune încontinuu istoria. Una dintre provocările cele mai urgente asupra căreia vreau să mă opresc în acest Mesaj este cea a globalizării indiferenței.

Indiferența față de aproapele și față de Dumnezeu este o reală ispită și pentru noi creștinii. De aceea avem nevoie să auzim în fiecare Post Mare strigătul profeților care își ridică glasul și ne trezesc.

Dumnezeu nu este indiferent față de lume, ci o iubește până acolo încât îl

dă pe Fiul său pentru mântuirea
fiecărui om. În întruparea, în viața
pământească, în moartea și învierea
Fiului lui Dumnezeu, se deschide
definitiv poarta între Dumnezeu și
om, între cer și pământ. Și Biserica
este ca mâna care ține deschisă
această poartă prin proclamarea
Cuvântului, celebrarea
Sacramentelor, mărturia credinței
care devine eficace în caritate (cf. Gal
5,6). Totuși, lumea tinde să se închidă
în ea însăși și să închidă acea poartă
prin care Dumnezeu intră în lume și
lumea în El. Astfel mâna, care este
Biserica, nu trebuie niciodată să fie
uimită dacă este respinsă, strivită și
rănită.

De aceea poporul lui Dumnezeu are
nevoie de reînnoire, pentru a nu
deveni indiferent și pentru a nu se
închide în el însuși. Aș vrea să vă
propun trei pași de meditat pentru
această reînnoire.

1. "Dacă suferă un membru, toate membrele suferă împreună cu el" (1Cor 12,26) - Biserica

Caritatea lui Dumnezeu, care strică acea închidere mortală în noi înșine care este indiferența, ne este oferită de Biserică prin învățătura sa și, mai ales, prin mărturia sa. Însă se poate mărturisi numai ceva ce am experimentat înainte. Creștinul este cel care-i permite lui Dumnezeu să-l îmbrace cu bunătatea și milostivirea sa, să-l îmbrace cu Cristos, pentru a deveni ca El, slujitor al lui Dumnezeu și al oamenilor. Ne amintește bine acest lucru liturgia din Joia Sfântă cu ritul spălării picioarelor. Petru nu voia ca Isus să-i spele picioarele, însă după aceea a înțeles că Isus nu vrea să fie numai un exemplu pentru modul în care trebuie să ne spălăm picioarele unii altora. Această slujire poate s-o facă numai cel care mai înainte s-a lăsat spălat pe picioare de către Cristos. Numai acesta are

"parte" cu El (cf. In 13,8) și așa poate să-l slujească pe om.

Postul Mare este un timp propice pentru a ne lăsa slujiți de Cristos și astfel să devenim ca El. Acest lucru are loc atunci când ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și când primim sacramentele, îndeosebi Euharistia. În ea devenim ceea ce primim: trupul lui Cristos. În acest trup acea indiferență care pare să capete așa de des putere asupra inimilor noastre, nu are loc.

Deoarece acela care este al lui Cristos aparține unui singur trup și în El nu suntem indiferenți unul față de altul. "Dacă suferă un membru, toate membrele suferă împreună cu el, iar dacă este cinstit un membru, toate se bucură cu el" (1Cor 12,26).

Biserica este *communio sanctorum* pentru că la ea sunt părtași sfinții, dar și pentru că este comuniune de lucruri sfinte: iubirea lui Dumnezeu

revelată nouă în Cristos și toate darurile sale. Între ele este și răspunsul celor care se lasă ajunși de această iubire. În această comuniune a sfinților și în această participare la lucrurile sfinte nimeni nu posedă numai pentru sine, ci tot ceea ce are este pentru toți. Și pentru că suntem legați în Dumnezeu, putem face ceva și pentru cei de departe, pentru cei la care numai cu puterile noastre nu am putea ajunge niciodată, deoarece cu ei și pentru ei îl rugăm pe Dumnezeu pentru ca să ne deschidem cu toții la lucrarea sa de mântuire.

2. "Unde este fratele tău?" (Gen 4,9) - Parohiile și comunitățile

Cele spuse pentru Biserica universală este necesar să le traducem în viața parohiilor și comunităților. Se reușește în aceste realități ecleziale să se experimenteze că facem parte dintr-un singur trup? Un trup care în

același timp primește și împărtășește ceea ce Dumnezeu vrea să dăruiască? Un trup, care cunoaște și care se îngrijește de membrele sale mai slabe, sărace și mici? Sau ne refugiem într-o iubire universală care se angajează departe în lume, dar îl uită pe Lazăr cel așezat în fața propriei noastre uși închise? (cf. Lc 16,19-31).

Pentru a primi și a face să rodească pe deplin ceea ce Dumnezeu ne dă trebuie să fie depășite granițele Bisericii în două direcții.

În primul rând, unindu-ne cu Biserica din cer în rugăciune. Atunci când Biserica pământească se roagă, se instaurează o comuniune de slujire reciprocă și de bine care ajunge până în fața lui Dumnezeu. Cu sfinții care au găsit plinătatea lor în Dumnezeu, formăm parte din acea comuniune în care indiferența este învinsă de iubire. Biserica din cer nu

este triumfătoare pentru că a întors spatele suferințelor lumii și se bucură singură. Mai degrabă, sfinții pot deja să contemple și să se bucure de faptul că, prin moartea și învierea lui Isus, au învins definitiv indiferența, împietrirea inimii și ura. Atât timp când această victorie a iubirii nu pătrunde toată lumea, sfinții merg cu noi încă pelerini. Sfânta Tereza de Lisieux, învățător al Bisericii, scria convinsă că bucuria în cer pentru victoria iubirii răstignite nu este deplină până când chiar și un singur pe pământ suferă și geme: "Mă bazez mult să nu rămân inactivă în cer, dorința mea este de a mai lucra pentru Biserică și pentru suflete" (Scrisoare 254 din 14 iulie 1897).

Și noi suntem părtași de meritele și de bucuria sfinților și ei participă la lupta noastră și la dorința noastră de pace și de reconciliere. Bucuria lor pentru victoria lui Cristos înviat este

pentru noi motiv de forță pentru a depăși atâtea forme de indiferență și de împietrire a inimii.

Pe de altă parte, fiecare comunitate creștină este chemată să treacă pragul care o pune în relație cu societatea care o înconjoară, cu săracii și cei de departe. Biserica prin natura sa este misionară, nu concentrată asupra ei însăși, ci trimisă la toți oamenii.

Această misiune este misiunea răbdătoare a Celui care vrea să ducă la Tatăl toată realitatea și pe fiecare om. Misiunea este ceea ce iubirea nu poate să nu spună. Biserica îl urmează pe Isus Cristos pe drumul care o conduce la fiecare om, până la marginile pământului (cf. Fap 1,8). Astfel putem să vedem în aproapele nostru pe fratele și sora pentru care Cristos a murit și a înviat. Ceea ce am primit, am primit și pentru ei. Și la fel, ceea ce acești frați au este un dar

pentru Biserică și pentru întreaga omenire.

Iubiți frați și surori, ce mult doresc ca locurile în care se manifestă Biserica, parohiile noastre și comunitățile noastre în mod deosebit, să devină insule de milostivire în mijlocul mării indiferenței!

3. "Întăriți-vă inimile!" (Iac 5,8) -
Fiecare credincios

Și ca indivizi avem ispita indiferenței. Suntem sătui de știri și imagini tulburătoare care ne relatează suferința umană și simțim în același timp toată incapacitatea noastră de a interveni. Ce-i de făcut pentru a nu ne lăsa absorbiți de acest vârtej de înspăimântare și de neputință?

În primul rând, putem să ne rugăm în comuniunea Bisericii pământești și cerești. Să nu neglijăm forța rugăciunii a atâtor! Inițiativa 24 de

ore pentru Domnul, care doresc să se celebreze în toată Biserica, și la nivel diecezan, în zilele de 13 și 14 martie, vrea să dea exprimare acestei necesități a rugăciunii.

În al doilea rând, putem ajuta cu gesturi de caritate, ajungând atât la cei de aproape cât și la cei de departe, grație atâtor organisme de caritate ale Bisericii. Postul Mare este un timp propice pentru a arăta acest interes față de celălalt cu un semn, chiar mic, dar concret, al participării noastre la umanitatea comună.

Și în al treilea rând, suferința celuilalt constituie o chemare la convertire, pentru că nevoia fratelui îmi amintește fragilitatea vieții mele, dependența mea de Dumnezeu și de frați. Dacă noi cerem cu umilință harul lui Dumnezeu și acceptăm limitele posibilităților noastre, atunci ne vom încrede în posibilitățile infinite pe care le păstrează iubirea

lui Dumnezeu. Și vom putea rezista ispitei diabolice care ne face să credem că putem să ne mântuim și să mântuim lumea singuri.

Pentru a depăși indiferența și pretențiile noastre de atotputernicie, aș vrea să cer tuturor să trăiască acest timp al Postului Mare ca un parcurs de formare a inimii, așa cum a avea să spună Benedict al XVI-lea (Scrisoarea enciclică *Deus caritas est*, 31). A avea o inimă milostivă nu înseamnă a avea o inimă slabă. Cine vrea să fie milostiv are nevoie de o inimă puternică, trainică, închisă în fața ispititorului, dar deschisă în fața lui Dumnezeu. O inimă care să se lase pătrunsă de Duhul Sfânt și să ducă pe drumurile iubirii pe care îi pe frați și pe surori. În fond, o inimă săracă, adică una care cunoaște propriile săracii și se dedică pentru celălalt.

Pentru aceasta, iubiți frați și surori, doresc să-l rog cu voi pe Cristos în acest Post Mare: "Fac cor nostrum secundum cor tuum": "Fă inima noastră asemenea cu Inima ta" (Rugăciune din Litania la Preasfânta Inimă a lui Isus). Atunci vom avea o inimă puternică și milostivă, vigilentă și generoasă, care nu se lasă închisă în ea însăși și nu cade în vârtejul globalizării indiferenței.

Cu această dorință, asigur rugăciunea mea pentru ca fiecare credincios și fiecare comunitate eclezială să parcurgă cu rod itinerarul Postului Mare, și vă cer să vă rugați pentru mine. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze și Sfânta Fecioară Maria să vă păzească.

Din Vatican, 4 octombrie 2014

Sărbătoarea sfântului Francisc de Assisi

Franciscus

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
(www.ercis.ro)

---

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
mesajul-sfantului-parinte-pentru-
postul-mare-2015/](https://opusdei.org/ro-ro/article/mesajul-sfantului-parinte-pentru-postul-mare-2015/) (26.03.2025)